

יהודה ויזן

חמישה שירים מתוך : פכורים – שירי נוסח ושירים אחרים

“והאיש אשר ילין על יסוד היחד – ישלחהו ולוא ישוב עוד”

ומי שאינו חשוד הוא בהכרח אשם
המודע למודע מתבונן ורושם
והסרן מתחכם לפניו – פכורים המה.

בערב חג, בערב חג היית מאמינה
מתפחת השכנה – עזב פתאום
בדלת הנושים בדאר הנושים בטלפון נושים צדין יום.

זה אלה שנים ששומטות את ראשם
זה אלה שנים שקמות לזכותם
והסרן מתחכם ונד
ומעליו – היד
פוזרת ומזה

והוא נוקש-נוקש-נוקש
את הקרקע לתמדתו,
משך לשונו - מדת גופו
ראשו יתוד (יצור עקש) וכל גפיו ענפי-אדם ועל-ידם
היד המבזרת
(על מי תחוס הגברת, על מי חסות גברות)
גם בקברן מיחלות אונים
לבשורות טובות – פכורים המה.

מִצְטוּפְפִים בְּאֲדָמָה לְמוֹת הַיֵּטֵב
מִי לְנֶשֶׁם
וּמִי לְהַרְקֵב
וּמִי לְסַבֵּל

הַכֹּל קוֹרֵא -
חֲדָלוּ הַתְּנוּעוֹת, הַתְּמוֹרוֹת, הַלֵּב, הַגּוֹף וַיִּמַּת הַשֶּׁכֶּל.

סָבֵא עָלָיו הַשְּׁלוֹם, אַחֲזוּז טְרוּף, בְּקֶשֶׁי זָז, בְּמוֹ-יָדָיו
בְּמוֹ-יָדָיו כּוֹרֵה בּוֹר-קֶטֶל.

וּבִינֵיהֶם
כּוֹרֵעַ בִּינֵיהֶם
הַמוֹדֵעַ לְמוֹדֵעַ מִתְּבוּנָה וְרוּשָׁם :

“אֵלֵי אֵלֵי אֵין אִישׁ מְעָלִי”

“אֵלֵי אֵלֵי אֵין זֶה אִישׁ לְרַגְלִי”

וְהַסֵּרֶךְ מִתְּחַבֵּם לְפָנָיו — פְּכוּרִים הַמָּה.

●
קופץ המוט בלא המוט קופץ בנעליו
נזה אוחזו מן הפקות נזה נדאי מזיק לגב
ובאין-קפץ כל זיתו נדמית לו אנבית עכשו
הוא מתאנה לראשונה לשאהב, לגבה המשקוף ולמעליו - לחגורה,
לבטן התקרה אל הנורה ומעליה עוד וגם

היום יכה במרצפות
מכה קשה למורתן
היום יש לצפות
הוא יעזב מאדמה ויעשה לליתן-אור
המודד הממחה שהזמן מלפנים כבר הופיע בשער

העיר
ערוכה לפניו

במזנונים, בחצרות ובאכסדראות
נותנים שרות ומתירים זנוני-חגים ויתר מזונות
ורק פרי האגס ננגס בשלו מן הצד וסביב

טוב טוב

כתנאי מתיב לנתור המצלח העמידו בארץ אביב
ודוכן לממפר כל-דבר
ועשרות סדרנים וביתן-סקרנים - מה בפנים? מה בפנים?
כרות חדשות
הם הציעו לו מוט חדשני וסרב היום ינתר בסגנון העתיק בכפיפה של יד-
בך-וגב
ציר התנופה הנכון כבר חשב וטאטא וממתין לדישת רגליו הפוחסות

בוא נא

בוא נא

בוא נא קופץ המוט

בְּחֶצֶר הָרְאשִׁית בְּצַד הַחֲשֵׁמֶל הִצִּיבוּ בְּמוֹת לְטָקֶס הָרָם
נָשִׁים חֲכָמוֹת יִנְפְּקוּ אֶת הַפָּרֶס (וְאֶפְשָׁר יִנְפְּקוּ מֵעֶצְמָן)

בּוֹא נָא

בּוֹא נָא

בּוֹא נָא קוֹפֵץ הַמוֹט

חֲרָפָה וְקֶצֶף אֵלֶם מִנֵּינן וְאֵן יִזְנִיק הוּא רַגְלִים

חֶרֶד-חֶרֶד הוּא לֹא יִשָּׁן כְּבָר יוֹמִים, הוּ אָף אִמּוֹ בְּקֶרֶה

קוֹפֵץ הַמוֹט בְּלֹא הַמוֹט נִתּוֹן בְּאֵין בְּרִיָּה

נּוֹרָא

נּוֹרָא

בְּקֶרֶה אִמּוֹ בְּשִׁנִּית

הוֹאִיל וּבִקִּיָּא הוּא בְּכָל שְׁנֵחֻקֶּק פֶּשַׁע לְדִידוֹ תְּמִיד

וְלוֹ רַק קוֹפֵץ אֶל הַמְּרַחֵק לְבִטָּח הָיָה גַם מִתְּמִיד עֶכְשָׁו

בְּצֵל בֵּיתוֹ, הוּא כְּבָר נִמְלָא קְלוֹן - וּמֵעַמְדוֹ בְּנַעְלָיו כָּל שְׁנוֹתָר לוֹ לְהִטִּיל

כִּידוֹן בְּאֵין כִּידוֹן

לְמַעְלָיו.

טיול ב-Οὐσία

מי אתָּ בְּעֵצָם Οὐσία?
אָמְרוּ שְׁאֲבֹדֶת לְעוֹלָם. שְׁאֲבֹדֶת בְּעוֹלָם, הֵהוּא.
שְׁלֹאטִינִים לְאֲטֹנְטִים חָרְשׁוּ בְּחֶבֶד, שְׁעִקְרוּ לְזָכֵר,
שְׁעִסוּ וּפְקִרְתָּ. שְׁמִסְתָּ.

מָה לָךְ Οὐσία? מָה
עֲשׂוּי לְהִשְׁבִּיעַ אוֹתְךָ – שְׁמַעְנוּ שְׁדָם.
אָךְ גּוֹפֵךְ הַנְּמַתַּח לְבָלִי דֵי, וְדַאי לֹא הוֹשִׁיעַ,
וְסוּד חֲבוּרָךְ – בְּחֶלְקֵת עֲבֶרְךָ – הַנְּבָצָר מִנִּי חֶקֶר – נְטָמָם.

שְׁמוּךְ לְאֵל, Οὐσία, שְׁמוּ לְאֵל. לְתַבֵּל.
בְּדַעַץ, בְּדַעַת, הוּי כְּפִי שְׁתֹּאבִי, הִבִּיאִי בְּנִים,
אָךְ יֵדֶךָ לֹא תִהְיֶה מִגַּעַת – זוֹלַת בְּקִרְקַע.
סְרָקוּךָ בְּפִצְיָרָה – פִּים. יְסִלְקוּ הַפְּנִים.

שׁוּמָה לְמַהֵר, Οὐσία,
אֲחֵר הִיָּה כְּבָר מִזֵּעַ. אָךְ כְּאֵן, אִישׁ נִכּוֹן וּמוֹצָק – וְגַם לוֹ
הִסְתַּלְקֵת, יְדַע תְּדַעִי
כִּי יוֹפִיעַ,

הֵן צְפוּד וּבְלִי-נִיעַ,
יְשָׂא מְשַׁלְךָ:
Et in Οὐσία
ego.

* Οὐσία - אוֹסִיָּה

•
אַרְצָן צִיָּה שְׂכַל אֵין. בָּה
מְבַדֵּד עֲשֵׂה לְהַרְגֵם בּו
הַנּוֹגֵשׁ נִמְלַח וַיִּרְתַּע וְלֹא יִגַּשׁ
זֶה הַמּוֹרָא שְׂגָבְהֵךְ נּוֹתֵן בּו, הֵן כֶּךָ תִּפְרָה
וְהַנֶּקֶם בּו.

מִיִּשְׁהוּ שָׁם לָנוּ שְׂמִים
לְבוֹא וּלְהַעֲפִיל
לֹא בְדַרְכֵךְ הַנְּחָשׁ וְלֹא עַל גַּב הַפִּיל וְלֹא בְכֶשֶׁף שָׁם תְּבוֹא
וּבְחֻצֵי הַמַּעְלוֹת תּוּכַל וְלֹא תּוּכַל שְׁלֹא
שָׁם לְגַלוֹת
בְּאִי-מְבַדֵּד-בְּלֹא-הוֹעִיל מְבוֹלְקִים
הֲלֹא חוֹלֵשׁ-פְּסָגוֹת אֵינְנוּ אִישׁ רְגִיל – הַמַּשְׁךְ, עֲלִיךְ לְהַחֲפִים
הַדְרֵךְ לֹא קָשָׁה בְּהַתְעַלֵּם מִמֶּנָּה
בְּמִפּוֹתֶיךָ הַרְבוֹת רָאָה – אֵינְנָה
וַיֵּשׁ בְּכֶךָ כְּדֵי לְאָמֹד אֶת טִיב אַרְכָּה
אוּ יֵשׁ בְּכֶךָ לּוֹמֵר כִּי הַמַּפָּה שְׁלֹרְשׁוֹתֶךָ
הִיא מַעֲשֵׂה שְׂבָכָה וְאוֹב בָּה
מִתַּח אוֹתָהּ לְגִבָּה
וְחוֹשׁ, חוֹשׁ אֵלֵי מְבַדֵּד
בְּדַרְכֵךְ עוֹד יִרְגְּמוּ אֶת עַקְבֵיךָ
הַנַּח לָהֶם אוֹתָם וּבוֹא לְבַד
זָכֹר – חוֹלֵשׁ-פְּסָגוֹת אֵינְנוּ אִישׁ רְגִיל, אַךְ גַּם אֵינְנוּ מִיַּחַד – הוּא אִישׁ
וְזֹאת אֵינָה סִגְלָה כִּי חוֹב, רָאָה:
בְּאֵין-חֶמְלָה
רַק כֶּךָ אֶפְשֶׁר עוֹד לְאַהֲב
בְּקִשִׁי.
הֵאֵם הַנְּעֻתָ כְּבָר?
הֵאֵם תְּבַחֵין בִּי פִי?
הֵאֵם שְׁלֵם גּוֹפְךָ?
הַטּוֹב לָךְ.

•
 וְהִילָדִים מְרוֹצְצִים רֹאשָׁם בַּנְּדָנוֹת
 הַתִּירוֹ זֹאת
 כְּבָרְתָם. וְאֶחָדִים נֹדָאֵי יִהְיוּ לְהַרְיֹסוֹת וְאֶחָדִים
 לְבְנֵי-אָדָם. וְאֶחָדִים מְעַט מִזֶּה.
 אֵין כְּמוֹ אֶפְס-מַעֲנָה לְיֵלֵד
 טוֹב, אֵין כְּמוֹ יֵלֵד טוֹב
 שְׁבִיץ הַדָּם חָגוּר לְקַרְסְלִיו
 שְׁעֲצָמוֹתָיו חֲשָׁלוֹ בְּמִשְׁחָקָיו
 וְשֶׁהוֹרִיו אֵינָם חוֹמְדִים אֶת עֲלוֹמָיו וְסִפְקוֹתָיו שְׁלוֹ
 וְהוּא לְמַד. אֵין כְּמוֹ יֵלֵד שְׁלֵמָד
 מְשִׁיטוּטָיו, בְּהַתְגַּלְשׁ צִמַח לוֹ חֲבוּרָה בְּגַב תְּמַרוֹר פְּנָיו
 אָדָם. הַנִּיחוֹ לוֹ
 אָדָם וְהוּא יִשְׁפַח
 אֵין כְּמוֹ יֵלֵד שְׁשֻׁכַח רָאוּ
 כִּי־צַד, כִּי־צַד יִזְכֹּר, כִּי־צַד אֶת אֲגֻרֹפָיו יִסְגֹר
 לְכַשְׁיֵהָיָה מְכַרְח. לְכַשְׁיֵהָיָה בְטֹנַח
 אֵיוֹם. כְּמָה יִפְלִיא בְּמִכּוֹתָיו בְטֹנַח אֵיוֹם יֵהָיָה
 אָיִם וְשׁוֹב כְּמוֹ אֵז בַּנְּדָנוֹת יִדַע
 כִּי־צַד אָדָם.